

6. Czy zakaz badania właściwości sądu pochodzenia przewidziany w art. 24 rozporządzenia nr 2201/2003 oznacza, że sąd krajowy — do którego wniesiono o uznanie lub o nieuznanie orzeczenia sądu zagranicznego i który nie może badać właściwości sądu państwa członkowskiego pochodzenia oraz który nie stwierdził innych podstaw nieuznania orzeczeń określonych w art. 23 rozporządzenia nr 2201/2003 — powinien uznać orzeczenie sądu państwa członkowskiego pochodzenia o wydaniu dziecka, jeśli sąd państwa członkowskiego pochodzenia nie dochował przepisów postępowania określonych w rozporządzeniu na potrzeby rozstrzygnięcia kwestii wydania dziecka?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, str. 1).

odrębne kształcenie, to nauki snowboardu we Francji mogą udzielać wyłącznie instruktorzy snowboardu.

Strona skarżąca podnosi, że odmowa zezwolenia na podejmowanie wyłącznie zawodu instruktora snowboardu nie może być usprawiedliwiona w oparciu o podstawowe zasady swobodnego przepływu osób, swobodnego świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości. Komisja utrzymuje ponadto, że określone w orzecznictwie Trybunału dla uzasadnienia ewentualnego ograniczenia tych zasad cztery kumulatywne przesłanki pozwalające na odstępstwa — niedyskryminacja, nadrzędne względy interesu ogólnego, zdolność do zagwarantowania realizacji słusznego celu oraz uwzględnienie zasady proporcjonalności — nie zostały spełnione.

(¹) Dyrektywa Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniająca dyrektywę 89/48/EWG (Dz.U. L 209, str. 25).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-200/08)

(2008/C 171/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bordes i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając niemieckim i brytyjskim instruktorom snowboardu nauczania tylko tej dyscypliny we Francji i nie wymieniając w zarządzeniu z dnia 4 maja 1995 r. w brzmieniu zmienionym dyplomów instruktorów snowboardu zdobytych w innych państwach członkowskich, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 39 WE, 43 WE i 49 WE, jak również art. 6 dyrektywy 92/51/EWG (¹);
- obciążenie Republika Francuska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Chociaż w wielu państwach członkowskich nauczycielami jazdy na nartach oraz na snowboardzie mogą być osoby, które odbyły

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-209/08)

(2008/C 171/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: Maria Condou Durande, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami (¹), a w każdym bądź razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 17 tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.